Ἡ Ὀρθόδοξη παρουσία στή Μεγάλη Ἑλλάδα

Ἱ. Μ. Ὁσίου Ἰωάννου Θεριστοῦ
2003

Σύντομη ἱστορική ἀναδρομή

Εἰκ. Ὁσίου Ἰωάννου Θεριστοῦ.

Ὅλοι λίγο-πολύ ἀκούσαμε γιά τίς ἀποικίες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων στή νότιο Ἰταλία καί τή Σικελία. Πόλεις ὅπως ἡ Ἐλέα, ὁ Τάρας, ἡ Σύβαρις, ὁ Κρότων, οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί, τό Ρήγιον, ἡ Μεσσήνη, ἡ Κατάνη καί κυρίως οἱ Συρακοῦσες εἶναι πολύ γνωστές σέ αὐτούς πού μελετοῦν τήν ἀρχαία ἱστορία. Πνευματικά ἀναστήματα τοῦ ὕψους ἑνός Αἰσχύλου, ἑνός Ἡροδότου κι ἑνός Πυθαγόρα ἄφησαν τήν τελευταία τους πνοή ἐδῶ. Φιλόσοφοι νόες, ὅπως αὐτοί τοῦ Ἐμπεδοκλῆ ἀπό τόν Ἀκράγαντα καί τοῦ Παρμενίδη ἀπό τήν Ἐλέα προκαλοῦν καί σήμερα τό δέος. Ἕνας μεγάλος ποιητής, ὁ Πίνδαρος, γνώρισε καλά τήν προστασία τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν «ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ», ὅπως γράφει στόν Πυθιόνικο. Ὁ Πλάτων, ἀργότερα, ταξίδεψε τρεῖς φορές στήν ἴδια πόλη γιά νά πραγματώσει τά πολιτικά του ὁράματα. Ἐκεῖ ὁ λιτοδίαιτος Ἀθηναῖος ξαφνιάστηκε ἀπό τόν σικελικό πλοῦτο· «Ἐλθόντα δέ μέ ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλιωτῶν τε καί Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσεν». (Ἐπιστολή Ζ').

Οἱ Ρωμαῖοι μέ τήν κατάκτηση καί τή λεηλασία τῶν Συρακουσῶν στά 212 π.Χ. ἑδραίωσαν τήν κατοχή τῆς Μ. Ἑλλάδος. Φρόντισαν ὅμως νά σκοτώσουν τόν Ἀρχιμήδη. Ἦταν ἡ μοναδική προσφορά τους στόν τομέα τῆς ἐπιστήμης... Σίγουρα ἡ περιοχή ἦταν ὁ τόπος, ὅπου οἱ Ρωμαῖοι ἦρθαν σέ ἐπαφή μέ τόν ἑλληνικό πολιτισμό καί δέν χρειάζεται νά ἐπαναλάβουμε τή γνωστή φράση τοῦ Ὁράτιου τή σχετική μέ τόν ἐξελληνισμό τῆς Ρώμης. Ὀφείλουμε ὅμως νά τονίσουμε ὅτι ὁ Ἑλληνισμός μετέφερε καί τό Χριστιανισμό στή Δύση. Ἡ ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρός Ρωμαίους γράφτηκε στά Ἑλληνικά, ἡ ἀρχική ἐκκλησιαστική γλώσσα τῆς Ρώμης ἦταν ἡ ἑλληνική, ὅπως μαρτυροῦν καί οἱ κατακόμβες της. Κι ἐδῶ ἡ Μεγάλη Ἑλλάδα στάθηκε πολύτιμος ἀρωγός καί πέρασμα γιά τόν ἐκπολιτισμό τῆς Ἑσπερίας. Ὁ ἅγιος Μαρκιανός π.χ. στάλθηκε ἀπό τήν Ἑλληνική Ἀντιόχεια, ἀπό τόν ἀπόστολο Πέτρο, ὡς ἐπίσκοπος στίς Συρακοῦσες.

Ὁ Ἑλληνισμός, χριστιανικός πιά, ἄντεξε καί μετά τίς γοτθικές ἐπιδρομές τοῦ 5ου αἰ. μ.Χ. Ὅταν τόν ἑπόμενο αἰώνα ὁ Ἰουστινιανός ἔστειλε τό στρατηγό Βελισσάριο νά ἀνακτήσει τήν περιοχή ἀπό τούς βαρβάρους «αὐτῷ (Βελισσαρίῳ) προσεχώρουν ὁσημέραι οἱ ταύτη ἄνθρωποι», γιατί ἀνῆκαν στό ἴδιο Γένος καί γι' αὐτό οἱ Ρωμηοί φυσιολογικά ἐπιβλήθηκαν ἐπί αἰῶνες. Οἱ Φράγκοι ἱστορικοί μιλοῦν γιά «ἐκβυζαντισμό» τῆς περιοχῆς, ἀφοῦ προηγουμένως φρόντισαν νά ὑψώσουν ἀδιαπέραστα τείχη μεταξύ τῶν διαφόρων ἱστορικῶν περιόδων. Δέν ἔχουμε, ἐξ ἄλλου, καμμία μάχη τῶν «Βυζαντινῶν» ἐναντίον τῶν Καλαβρῶν, γιατί ἁπλούστατα δέν μποροῦσαν νά πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ λαοῦ τους!

Ὁ ἐρειπωμένος ναός
«SANTA MARIA TRIDETTI»

Γύρω στό 580, ὅμως οἱ Λογγοβάρδοι, ἕνα γερμανικό φύλο, ἔφθασαν μέχρι τόν Τάραντα. Ἔτσι οἱ Ρωμηοί ἔδωσαν τ' ὄνομα τῆς ἀρχαίας Καλαβρίας (Ἀπουληίας) στή σημερινή ὁμώνυμη περιοχή γιά λόγους κύρους, ἐπειδή ἔχασαν ἐκεῖ πολλά μέρη ἀπό τούς εἰσβολείς.

Ἡ ἐξάπλωση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ στή Μέση Ἀνατολή ἀνάγκασε πολλούς ὀρθοδόξους μοναχούς νά καταφύγουν στή Μ. Ἑλλάδα. Ἡ φυγή συνεχίσθηκε κι ὅταν οἱ Ἄραβες τόν 7ο αἰ. κατέκτησαν τήν Παλαιστίνη καί τή Συρία. Ὅμως τό πιό μεγάλο πλῆθος τῶν μοναχῶν ἔθφασε ἐδῶ μέ τήν Εἰκονομαχία. Ὁλόκληρες μοναστικές ἀδελφότητες ἦρθαν σ' αὐτές τίς εἰκονόφιλες περιοχές, φέρνοντας μαζί τους βαθειά ἐκκλησιαστική καί θύραθεν παιδεία, κτιτορικά καί μοναστικά τυπικά, πολύτιμα χειρόγραφα, εἰκόνες καί ἅγια λείψανα. Στά 732/33 ὁ αὐτοκράτωρ Λέων Γ' ὁ Ἴσαυρος, ἀντιδρώντας στήν εἰκονόφιλη στάση τοῦ Πάπα Ρώμης, ὑπήγαγε τή Μ. Ἑλλάδα ἐκκλησιαστικά στήν Κωνσταντινούπολη, γεγονός τό ὁποῖο ἔμελλε νά ἔχει βαρύνουσες ἐπιπτώσεις στόν ἐκκλησιαστικό καί τόν ἐν γένει πολιτισμό τῆς περιοχῆς. Ὁλόκληρος ὁ βίος διαποτίζεται ἀπό τήν ἀνατολική πνευματικότητα, τά μοναστήρια ἀνέρχονται σ' ἑκατοντάδες κι ἀναδεικνύονται μεγάλες ὁσιακές μορφές· ὁ ὅσιος Ἠλίας ὁ Σικελιώτης, ὁ ὅσιος Ἠλίας ὁ Σπηλαιώτης, ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ Θεριστής καί ὁ ὅσιος Νικόδημος εἶναι μερικοί ἀπ' αὐτούς. Στήν Καλαβρία κατέφυγαν τόν 9ο καί 10ο αἰ. μοναχοί ἀπό τή Σικελία, ὅταν οἱ Ἄραβες τῆς Ἀφρικῆς πέρασαν στά 827 μ.Χ. στό νησί κι ἄρχισαν νά τό κατακτοῦν.

Εἰκ. Ὁσίων Φιλαρέτου τοῦ κηπουροῦ & Ἠλία τοῦ Σικελιώτη.

Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀλλάζει οριστικά τήν κατάσταση εἶναι ἡ Σύνοδος τοῦ Μέλφι (1059). Κατ' αὐτήν οἱ τυχοδιῶκτες Νορμανδοί ἔδωσαν ὅρκο πίστεως στόν Πάπα καί ὑποσχέθηκαν νά ὑποτάξουν τή Μεγάλη Ἑλλάδα. Μέ τήν κατάληψη τοῦ Παλέρμο (Πανόρμου) καί τοῦ Μπάρι (Βάρεως) στά 1071 οἱ κατακτητές προχώρησαν στήν ἐπί βάσεων ἐκκλησιαστική ἀναδιοργάνωση τῶν κτήσεών τους. Στή Σικελία εὔκολα τοποθέτησαν Φράγκους ἐπισκόπους, ἀλλά στήν Καλαβρία δυσκολεύτηκαν πολύ. Ἐδῶ ὁ ἐκλατινισμός, πολλές φορές βίαιος, διήρκεσε ἐπί πολύ, γιατί ἡ ἀντίσταση τῶν Ὀρθοδόξων ἦταν σθεναρή. Στό Ρήγιο ἀντικατέστησαν τόν ἀρχιεπίσκοπο Βασίλειο μ' ἕναν νεαρό στά 1089. Σώζεται ἡ ἐπιστολή τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅπου διαφαίνεται καθαρά ἡ βία τῶν κατακτητῶν καί τῆς Ρώμης. Μνημονεύουμε ἁπλῶς ἐδῶ τήν περίπτωση δύο μεγάλων ὁμολογητῶν, μετά τό Σχίσμα τοῦ 1054, τοῦ ὁσίου Λουκᾶ (†1114) καί τοῦ ὁσίου Βαρθολομαίου (†1131) πού διασώθηκαν θαυματουργικά ἀπό τίς φλόγες πού ἄναψαν οἱ Φραγκολατίνοι. Ἡ βαθμιαία ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ὀρθόδοξη Ἀνατολή, ὁ ἐπιτεινόμενος ἔλεγχος στόν ὀρθόδοξο μοναχισμό καί οἱ διαρκεῖς κατακτήσεις ἀπό διάφορα ἔθνη ὁδήγησαν στήν παρακμή τοῦ χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Στόν Ἱέρακα (Gerace) ἀντικατέστησε τό ὀρθόδοξο τυπικό μέ τό λατινικό ὁ πρώην ἁγιορείτης Ἀθανάσιος Χαλκεόπουλος, στά 1480, ὡς λατίνος ἐπίσκοπος τῆς πόλης, ἐνῶ στή Βούα (Bova) τό ἄλλαξε ὁ ἀρμενοκύπριος Ἰούλιος Σταυριανός στά 1572.

Ἡ παρακμή τῶν ἑλληνορρύθμων πιά μοναστηριῶν ἦταν ἐμφανής. Στά 1579 ὁ Πάπας γιά νά ἐπιτύχει τόν ἀπόλυτο ἐκλατινισμό ὀργάνωσε ὅλους τούς Ἕλληνες μοναχούς τῆς Μ. Ἑλλάδας σέ τάγμα, κατά τά δυτικά πρότυπα, τό γνωστό τάγμα τῶν Βασιλειανῶν. Στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰ. ἀπό τά ἐλάχιστα ἑλληνόρρυθμα μοναστήρια πού εἶχαν ἀπομείνει, ὁ Πάπας κατήργησε 13 στήν Καλαβρία. Ὅσον ἀφορᾶ τήν περιουσία, αὐτή καταπατήθηκε μέ διάφορους τρόπους, ὅπως μέ τήν commenda, δηλαδή διά τῆς παραδόσεως αὐτῶν σέ διάφορα λαϊκά πρόσωπα - εὐγενεῖς πού «ἔπαιρναν» τά εἰσοδήματα. Ἐξ ἄλλου, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τούς Νορμανδούς, οἱ διάφοροι κατακτητές δώριζαν μοναστήρια ὁλόκληρα στά φραγκολατινικά πού ἵδρυσαν οἱ ἴδιοι.

Μέσα στόν γενικό ἐκλατινισμό διασώθηκαν δύο γλωσσικές νησίδες, τά γνωστά ἑλληνόφωνα χωριά τῆς Καλαβρίας καί τά ἐννέα τῆς Ἀπουλίας. Οἱ

κάτοικοί τους μέχρι σήμερα μιλοῦν μιά διάλεκτο ἀπό ἀρχαία, μεσαιωνικά καί νεότερα γλωσσικά στοιχεῖα, τεκμήριο ἐναργές τῆς ἀδιάσπαστης ἑλληνικῆς παρουσίας.

Φάνηκε γιά λίγο ὅτι θά μποροῦσαν ν' ἀνασχέσουν αὐτήν τήν παρακμή οἱ πολυάριθμοι Ἕλληνες καί ἀλβανόφωνοι πού κατέφθασαν ἀπό τόν Μοριά καί τήν Ἤπειρο μετά τήν τουρκική προέλαση κατά τόν 15ο αἰ. Τελικά ἡ παπική ἐκκλησία ἀναγκάσθηκε στά 1919 νά ἱδρύσει τὴν Οὐνιτική ἐπισκοπή τοῦ Λοῦγκρο γιά τούς ἀλβανόφωνους τῆς Καλαβρίας. Γιά τούς ἀλβανόφωνους τῆς Σικελίας ἱδρύθηκε ἄλλη ὅμοια ἐπισκοπή στήν Piana dei Greci, ἔξω ἀπό τό Παλέρμο.

Κι ἐνῶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἡ Μεγάλη Ἑλλάδα ἀποτελοῦσε μόνο ὑπόθεση τῆς Ἀρχαιολογίας μιά καί ὅλη ἡ περιοχή εἶναι κατάσπαρτη ἀπό ἐρείπια ναῶν, μοναστηριῶν, σπηλαίων καί ὀρθοδόξων τοπονυμιῶν, ἁγιορεῖτες μοναχοί ἐγκαταστάθηκαν στό ἐρειπωμένο μοναστήρι τοῦ ὁσίου Ἰωάννη τοῦ Θεριστῆ τό φθινόπωρο τοῦ 1994. Ἔκτοτε νεοχειροτονηθέντες αὐτόχθονες ἱερεῖς τελοῦν ἱερές Ἀκολουθίες στίς πόλεις Λέτσε τῆς Ἀπουλίας, Ρήγιο καί Καταντσάρο τῆς Καλαβρίας καθώς καί στή Μεσσήνη, Κατάνη τῆς ἀνατολικῆς Σικελίας ὅπου διαμένουν πολλοί φοιτητές μας, μόνιμα ἐγκατεστημένοι Ἕλληνες καί ἄλλοι ὁμόδοξοι ἀλλοεθνεῖς.

Τό 2000 τελείωσε καί ἡ ἀνέγερση μικροῦ ναΐσκου στό ἑλληνόφωνο χωριό τοῦ Γαλλιτσιανοῦ γιά τίς ἀνάγκες τῶν «γκρεκάνων» Ὀρθοδόξων, ἐνῶ τόν Αὔγουστο τοῦ ἴδιου χρόνου ἡ κοινότητα τοῦ Μαντανίτσι μᾶς παρεχώρησε τή Μονή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (Ἄν. Σικελία). Ἀξιοσημείωτη καί συγκινητική εἶναι ἡ προσέλευση τῶν ἐξ Ἑλλάδος προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι συμπαρίστανται ἠθικά καί ὑλικά στή διακονία αὐτή. Ἡ ὅλη προσπάθεια τελεῖ ὑπό τήν εὐλογία τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Ἰταλίας κ. Γενναδίου. Ἔτσι τό ὄντως «Τεῖχος τοῦ Αἴσχους» πού χώριζε τίς δύο ἀκτές τοῦ Ἰονίου κατέρρευσε στό τέλος τῆς ληγούσης χιλιετίας, ἀφοῦ εἶχε ὀρθωθεῖ ἀδιαπέραστο στίς ἀρχές της. Αὐτός ὁ τόπος χάρισε στή Δύση δύο οἰκουμενικῆς σημασίας πολιτισμούς ΜΟΝΟΝ ὅταν εἶχε ἐπαφές μέ τήν Ἀνατολή. Δίκαια ἀποκλήθηκε ἡ Καλαβρία χώρα τῆς Δύσης στραμμένη πρός τήν Ἀνατολή «terra d' occidente volta verso l' oriente». Τά καράβια τῶν ἀρχαίων ἀποίκων, οἱ μοναχοί καί οἱ ἅγιες εἰκόνες πού κατέπλεαν θαυματουργικά

Νεόκτιστος ὀρθόδοξος ναΐσκος μέσα στό χωριό τοῦ Γκαλιτσιανοῦ.

στίς ἀκτές της ἔσμιγαν εἰρηνικά τίς δύο ἀκτές. Οἱ σημερινοί προσκυνητές φέρνουν εἰκόνες, κεριά, λιβάνι, λείψανα, βιβλία τῶν «σχιματικῶν» Ἑλλήνων, τό δίλεπτο τῆς χήρας καί τά δάκρυα. Οἱ ἱεροί τόποι ἄρχισαν, τολμοῦμε νά ποῦμε πρός δόξαν Θεοῦ, νά ἀναδίδουν οὐράνιες εὐωδιές...

Τρεῖς εἶναι οἱ παράγοντες πού ἐπέτρεψαν καί προκάλεσαν τήν ἐπιστροφή τῆς Ὀρθοδοξίας στή Μ. Ἑλλάδα. Ὁ πρῶτος ἦταν ἡ ἔντονη ἐπιθυμία μερικῶν πεφωτισμένων Καλαβρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέπτυξαν σχέσεις μέ τήν Ἑλλάδα καί ἰδιαίτερα μέ τό Ἅγιον Ὄρος. Ὁ δεύτερος εἶναι ἡ Ἑνωμένη Εὐρώπη, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει ἄνετη καί ἀπρόσκοπτη κίνηση μεταξύ τῶν πολιτῶν τῶν κρατῶν-μελῶν της. Εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι, καλούμαστε νά ζήσουμε στήν ἐποχή μας, ὅπου γίνεται πολύς λόγος γιά παγκοσμιοποίηση, διασπορά, μειονότητες, ἀνθρώπινα δικαιώματα καί πολυπολιτισμικότητα. Ὁ τρίτος παράγοντας εἶναι ἡ ἀποϊεροποίηση τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐναγωνίως ἀναζητᾶ τό ἱερό ἀκόμη καί στίς ἐπικίνδυνες σέκτες καί τίς ἀποκρυφιστικές θρησκεῖες. Ἡ παρουσία μας σ' ἕναν τόπο πού εἶχε τραφεῖ μὲ φιλοκαλικά κείμενα κατά τό παρελθόν εἶναι εὐπρόσδεκτη καί προκαλεῖ ποικίλες συζητήσεις, καλές περιέργειες καί ἐνδιαφέρουσες ἀναζητήσεις.

Κοντά σ' ὅλα αὐτά πρέπει νά προσθέσουμε ὅτι ὁ περιφρονημένος ἰταλικός Νότος ἀρχίζει νά κατανοεῖ ὅτι μέ τόν Ἑλληνισμό γίνεται σεβαστός. Σέ μιά ἐποχή πού ἡ φιλοκαλία καί ἄλλα ἀσκητικά ὀρθόδοξα κείμενα γνωρίζουν ἀπανωτές ἐκδόσεις, κυρίως στόν Βορρᾶ (!), ἡ ὀρθόδοξη παρουσία σ' ἕναν τόπο πού κάποτε «παρήγαγε» τέτοιου εἴδους πνευματικότητα ἔχει βαρύνουσα σημασία. Τήν ἱστορία πρέπει νά τή μελετοῦμε. Λαοί χωρίς μνήμη εἶναι καταδικασμένοι νά ἐξαφανισθοῦν μέσα στή σύγχρονη τηλεοπτική καί καταναλωτική ἰσοπέδωση. Γιά νά ἐξηγήσουμε τό παρόν, πρέπει νά σπουδάζουμε τό παρελθόν. Αὐτό, ὅμως, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά εἴμαστε ὅμηροί του. Ἄν δέν ἐπικοινωνήσουμε μέ τήν ἐποχή μας, ἡ παρουσία μας ἐδῶ εἶναι μιά τουριστική περιπλάνηση. Γιά μᾶς ὁ τόπος δέν εἶναι μόνο ἀνάμνηση, δέν εἶναι μουσεῖο, γιατί μουσεῖο εἶναι ἡ ληξιαρχική πράξη ταφῆς ἑνός πολιτισμοῦ. Παραφράζοντας τόν ψαλμικό στίχο μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι «ἡ Ἱστορία μου ἐνώπιόν μου ἐστί διαπαντός». Τό παρελθόν εἶναι μιά διαρκῶς κινούμενη πραγματικότητα, ρευστή, ἀκαθόριστη καί ἀπρόβλεπτη. Ὁ τόπος ἐμπνέει γιά νέες δημιουργίες. Τά παλιά εἶναι καινούργια κι ἐπίκαιρα, ἀφοῦ τά διαπερνάει τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν μακραίωνη πνευματική του διαδρομή ὁ Ἑλληνισμός μεγαλούργησε, ὅταν ἀνοίχθηκε, ὅταν συναντήθηκε μέ ἄλλους πολιτισμούς. Πρέπει πάντοτε νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τό σημαντικό ρόλο πού ἔπαιξαν οἱ ἀποικίες κατά τήν ἀρχαιότητα, ὅπως ἐπίσης καί τήν οἰκουμενικότητα τῆς ὀρθοδόξου αὐτοκρατορίας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἐπίσημη ἐπίσκεψη προσκύνημα τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου στήν Καλαβρία καί τή Σικελία ἀπό τήν

στο Μοναστήρι

Ὁ Βυζαντινός ναός τοῦ Ἁγ. Γεωργίου στήν πόλη του Στύλου (Καλαβρια).

19η μέχρι τήν 25η Μαρτίου 2001 μᾶς χάρισε ἰδιαίτερη πατρική εὐλογία καί δύναμη.

Ἐκτός τῶν ἄλλων ὁ Παναγιώτατος μετέφερε στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θεριστοῦ τμῆμα ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου, ἀπό τόν καθεδρικό ναό τοῦ γειτονικοῦ Στύλου, ὅπου φυλάσσονται τά λείψανα καί τῶν τριῶν Ἁγίων, Νικολάου, Ἀμβροσίου καί Ἰωάννου Θεριστοῦ.

Κατά τήν ἐπίσκεψή του στή συνέχεια στήν πόλη Σεμινάρα πού βρίσκεται ἀπέναντι ἀπό τή Σικελία, ἐθεμελίωσε ἱερό ναό πρός τιμήν τῶν Ἁγίων Φιλαρέτου τοῦ κηπουροῦ καί Ἠλία τοῦ νέου.

Σήμερα ἤδη, στά τέλη τοῦ 2002, ὁ ναός αὐτός τείνει νά ἀποπερατωθεῖ καί νά ξεκινήσει ἡ εἰκονογράφησή του ἀπό Ἕλληνα ἁγιογράφο.

Ἐπίσης ἐγκαινίασε μοναστικό οἴκημα πλησίον τῆς σπηλιᾶς ὅπου ἀσκήτεψε ὁ ὅσιος Ἠλίας ὁ Σπηλαιώτης ὅπου καί ὑπάρχει μέχρι σήμερα θαυματουργό ἁγίασμα (Ἱ.Μ. Ἁγίου Ἠλία τοῦ Σπηλαιώτου).

Ἡ ἔκταση μάλλιστα πού περιλαμβάνει καί τά ἐρείπια ἀρχαίου μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Ἠλία, κοντά στό σπήλαιο, εἶναι σήμερα ἰδιοκτησία τῶν ὀρθοδόξων μοναχῶν.

Δικαίως ἑπομένως ἡ ὀρθόδοξη παρουσία μας τά τελευταία χρόνια στήν Καλαβρία χαρακτηρίζεται ἀπό τήν πρίν καί τή μετά τήν Πατριαρχικήν ἐπίσκεψη ἐποχή.

Ὀφείλουμε ἐπίσης ὕμνους κι εὐχαριστήριες ᾠδές στόν Τριαδικό Θεό γιατί μᾶς ἀξίωσε νά δοῦμε σκεπασμένο τό καθολικό τῆς Μονῆς τοῦ Θεριστοῦ. Οἱ ἐργασίες ἄρχισαν τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2001 καί τελείωσαν στά τέλη Ἰουλίου τοῦ 2002. Εὐχαριστοῦμε θερμά τούς πολυπληθεῖς προσκυνητές γιά τή βοήθεια πού μᾶς προσέφεραν.

Ἡ Μεγάλη Ἑλλάδα μέ τό πλούσιο παρελθόν της, μέ μιά σύγχρονη καί ὀρθόδοξη παρουσία, μέ τίς δυνατότητες καί τίς εὐκαιρίες πού παρέχει ἡ Pax Europea μπορεῖ νά ἀποτελέσει ἕνα ἀνοιχτό βῆμα ἀπ’ ὅπου μποροῦμε νά μιλοῦμε καί νά συζητοῦμε συνεχῶς. Τό διαρκῶς αὐξανόμενο ἐνδιαφέρον τῶν Ἰταλῶν γιά τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα καί τήν εἰκόνα εἶναι ἐνδεικτικό τοῦ ὅτι ὁ Χριστιανικός Ἑλληνισμός εἶναι ἐπίκαιρος.

Ἄραγε ἐμεῖς οἱ Ἑλλαδικοί θά συλλάβουμε τά μηνύματα τῶν καιρῶν;

μοναχός Κοσμᾶς

Ἱ. Μ. Ὁσίου Ἰωάννου Θεριστοῦ

SACRO MONASTERO SAN GIOVANNI THERISTIS

89040 BIVONGI (R.C.) ITALIA

Τηλ. 0039 0964 734017

0964

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Σημερινή ὄψις τῆς Ἱ.Μ. Ἁγίου Ἰωάννου Θεριστοῦ.

Οἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων στίς σελίδες 2 καί 4
εἶναι ἔργα διά χειρός Κώστα Κωνσταντάτου.